

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců JUDr. Milana Podhrázkého a JUDr. Věry Šimůnkové v právní věci žalobce: **K. s. r. o.**, IČ , se sídlem , zastoupený Doc. JUDr. Milanem Kindlem, CSc., advokátem se sídlem 28. října 3649, 430 01 Chomutov, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, IČ 71214011, se sídlem Budějovická 7, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí ze dne 16. 2. 2012, čj. 3467/2012-170100-21,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou doručenou Krajskému soudu v Praze dne 19. 4. 2012 se žalobce domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutím (platebním výměrům) Celního úřadu Praha D5 (dále jen „celní úřad“) ze dne 1. 8. 2011, č. j. 17926-2/11-177600-021, č. j. 17926-3/11-177600-021, č. j. 17926-4/11-177600-021 a č. j. 17926-5/11-177600-021 a tato rozhodnutí zamítl. Uvedenými platebními výměry celní úřad podle čl. 217 odst. 1 nařízení Rady (EHS) č. 2913/92, kterým se vydává celní kodex Společenství, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „celní kodex“) a podle článku 1 prováděcího nařízení Rady (EU) č. 723/2011, kterým se rozšiřuje konečné antidumpingové clo uložené nařízením Rady (ES) č. 91/2009 na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli pocházejících z Čínské lidové republiky na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli zasílaných z Malajsie bez ohledu na to, zda je u

nich deklarován původ z Malajsie (dále též „prováděcí nařízení“), vyměřil žalobci konečné antidumpingové clo ve výši 378.781 Kč (platební výměr č. j. 17926-2/11-177600-021), ve výši 422 955 Kč (platební výměr č. j. 17926-3/11-177600-021), ve výši 135.743 Kč, (platební výměr č. j. 17926-4/11-177600-021) a ve výši 1.036.027 Kč (platební výměr č. j. 17926-5/11-177600-021).

Žalobce namítá, že se žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí nevypořádal se všemi jeho námitkami, resp. s námitkou stěžejní, podle níž nelze uplatnit vůči žalobci povinnost vyplývající z právního předpisu, který v době, kdy došlo k dovozu inkriminovaného zboží, neplatil. Žalobce jako celní dlužník podal prostřednictvím zástupce dne 3. 11. 2010, celní prohlášení, a to na propuštění zboží od výrobce uvedeného v rozhodnutích předcházejících platebním výměrům se sídlem v Malajsii. Prováděcí nařízení Rady (EU) č. 723/2011, které bylo v dané věci aplikováno, však vstoupilo v účinnost až dne 28. 7. 2011. Časový nesoulad mezi dovozem zboží a rozšířením platnosti nařízení Rady (EU) č. 91/2009 na (určité) zboží z Malajsie, je tedy evidentní. Žalobce je přesvědčen, že tuto jednoznačnou retroaktivitu nelze překonat výkladově tak, jak činí žalovaný, tj. že žalobce vzhledem k evidenci zboží mohl zjistit/tuší, že by k uvalení cla mohlo dojít. Naopak s ohledem na hierarchii druhů pramenů práva je třeba vyjít z toho, že zákaz (tzv. pravé) retroaktivity jakožto základní ústavní princip je nadřazen nařízením orgánů Evropské unie, ačkoli ta jsou zase nadřazena běžným zákonům. Podle žalobce nelze ponechat stranou ani to, že šetření orgánů EU mohlo probíhat mnohem déle a mohlo skončit s jiným výsledkem, pročež výklad žalovaného (...kdy v době dovozu by podle tohoto výkladu měl žalobce počítat s tím, že za blíže neurčenou dobu možná bude mít povinnost doplatit antidumpingové clo...) by ponechal žalobce v hluboké právní nejistotě neslučitelné s atributy právního státu.

Žalobce na podporu svého právního názoru ohledně zákazu retroaktivity argumentuje jednotlivými nálezy Ústavního soudu, konkrétně nálezem ze dne 10. 12. 1992 sp. zn. Pl. ÚS 78/92, nálezem ze dne 8. 6. 1995, sp. zn. IV. ÚS 215/94, dále nálezy ve věci sp. zn. Pl. ÚS 16/93, Pl. ÚS 9/08 a Pl. ÚS 53/10. Obecný zákaz retroaktivity právních norem přitom nevyplývá jen z Ústavy a z Listiny základních práv a svobod, ale i z ratifikovaných a vyhlášených mezinárodních smluv o lidských právech a základních svobodách, jimiž je Česká republika vázána a jež jsou ve smyslu čl. 10 Ústavy bezprostředně závazné a mají přednost před zákonem. Jde např. o čl. 15 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech a čl. 7 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

Zcela nesprávný je též argument žalovaného obecným zájmem, kterým by neměl být kryt zásah do základních práv osob.

Žalobce uzavírá, že i kdyby snad byl možný výklad žalovaného, že existují okolnosti umožňující orgánům EU vydat rozhodnutí, které působí nazpět, porušoval by tento postup základní ústavní práva osob, kterým jsou tato na území ČR garantována Ústavou a Listinou základních práv a svobod, které obě stojí minimálně na stejné úrovni jako předmětné nařízení EU.

Žalovaný ve vyjádření zdůraznil, že předmětné zboží bylo celním úřadem propuštěno do celního režimu volného oběhu v období od 3. 11. 2010 do 5. 1. 2011, kdy již bylo vyhlášeno v Úředním věstníku EU a bylo účinné nařízení Komise (EU) č. 966/2010 o zahájení šetření možného obcházení antidumpingových opatření uložených nařízením Rady (ES) č. 91/2009 na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli pocházejících z Čínské lidové republiky dovozem některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli zasílaných z Malajsie, bez ohledu na to, zda je u nich deklarován původ z Malajsie, a o zavedení celní evidence tohoto dovozu (dále jen „nařízení č. 966/2010“). Toto zboží v okamžiku jeho propuštění do celního režimu volného oběhu bylo primárně zaevidováno

v souladu s čl. 14 odst. 5 Nařízení Rady (ES) č. 1225/2009 o ochraně před dumpingovým dovozem ze zemí, které nejsou členy Evropského společenství (dále též „základní nařízení“), a to proto, aby následně mohla být vůči dováženým výrobkům zavedena příslušná opatření ode dne celní evidence. Na základě zjištění orgánů EU o obcházení konečného antidumpingového cla uloženého na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli pocházejících z Čínské lidové republiky, které bylo obcházeno překládkou zboží v Malajsii, bylo vydáno prováděcí nařízení Rady (EU) č. 723/2011. Žalovaný přitom má za to, že odpovědnost žalobce byla založena nařízením Komise (EU) č. 966/2010 a nikoliv až prováděcím nařízením Rady (EU) č. 723/2011, neboť účinky v podobě doměření konečného antidumpingového cla ve výši 85 %, byly předvídaný již na základě evidence zboží dle preambule odst. 18 nařízení Komise (EU) č. 966/2010. Žalovaný má za prokázané, že zboží týkající se předmětného dovozu bylo odesláno z Malajsie. Propuštěním do celního režimu volného oběhu bylo toto zboží zaevidováno do celní evidence, tudíž následně na takovéto zboží mohla být uplatněna opatření stanovená prováděcím nařízením Rady (EU) č. 723/2011.

Pokud žalobce dováží zboží ze třetích zemí dlouhodobě, je předpoklad znalosti primárních právních předpisů EU a žalobce jistě mohl předpokládat, že zboží předmětného dovozu může být následně zatíženo antidumpingovým clem. Nadto celní prohlášení předložené žalobcem bylo učiněno zcela na základě jeho projevu vůle, tedy s vědomím, že předmětné zboží podléhá celní evidenci na podkladě nařízení Komise (EU) č. 966/2010 a z takového zboží může být následně vyměřeno konečné antidumpingové clo. Žalovaný proto odmítá úvahy žalobce o nepřipustné retroaktivitě. Postupem celního úřadu nebyl porušen princip právní jistoty a legitimního očekávání žalobce a tento postup je rovněž v souladu se závěry Evropského soudního dvora (dále jen „ESD“) ohledně retroaktivního působení právních předpisů EU.

Žalovaný též uvádí, že doba, po kterou probíhalo šetření a po kterou byla zavedena celní evidence, byla nařízením Komise (EU) č. 966/2010 pevně stanovena v délce 9 měsíců. Nešlo tedy o dobu neurčenou, jak tvrdí žalobce. K námitce ohledně obecného zájmu žalovaný uvádí, že obecný zájem, jenž je zmíněn v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, je v daném případě míněn jako zájem EU na ochraně vnitřního trhu před dovozem takového zboží, které porušuje právní předpisy EU. Za tímto účelem byla právě vyhlášena výše uvedená nařízení jako nástroj regulace dumpingového dovozu zboží. Jelikož předmětné zboží výše uvedeným právním předpisům podléhalo, je žalovaný toho názoru, že do základních práv žalobce nebylo nikterak zasaženo, neboť dle zásady proporcionality byla EU přijata pouze taková opatření, která byla k dosažení ochrany vnitřního trhu nezbytná.

Při jednání soudu žalobce setrval na tom, že v dané věci šlo o pravou retroaktivitu. Připustil, že nařízení Komise (EU) č. 966/2010 bylo vydáno již v říjnu 2010, tedy před dovozem a proclením zboží, avšak z tohoto nařízení mohl žalobce seznat pouze tolik, že se prošetřuje obcházení a do 9 měsíců bude znám výsledek. Přitom ani základní nařízení, ani nařízení č. 91/2009 neumožňují předvídat výši cla ani výsledek šetření. Žalobci tedy vůbec nemohl být znám rozsah případné budoucí povinnosti. Z judikatury ESD žalobce upozornil na vyjádření generálního advokáta ve věci C-256/07 (*Mitsui & Co. Deutschland GmbH v. Hauptzollamt Düsseldorf*), kde bylo konstatováno, že zpětný účinek hmotněprávních ustanovení práva EU dovozen je dovozen, pokud je ze znění, účelu nebo struktury těchto ustanovení jasně vyplývá, že jim takový účinek musí být přičítán (což v daném případě splněno zřejmě je) a že tento zpětný účinek nesmí ohrozit základní zásady EU, zejména zásadu právní jistoty a zásadu legitimního očekávání, které činí předpisy EU jasné a pro procesní subjekty předvídatelné, což uložení povinnosti neznámého rozsahu není. Dále žalobce upozornil na rozhodnutí ESD ve věci C-376/02 (*Stichting „Goed Wonen“ v. Staatssecretaris van Financiën*), z něhož plyne, že opětovnou účinnost předpisu EU lze přiznat

jen, pokud subjekty vykonávající činnosti, na něž se předpis vztahuje, budou upozorněny na nadcházející přijetí tohoto předpisu a na následky zamýšlené legislativní změny pro činnosti, které vykonávají. Žalobce též odkázal na závěry, které ESD vyslovil ve věci T-380/06 (*Vischim v. Komise*), kde konstatoval, že zásada právní jistoty sice obecně brání tomu, aby časová působnost právního aktu EU byla stanovena k datu předcházejícímu jeho vyhlášení, avšak výjimečně tomu může být jinak, pokud to vyžaduje sledovaný cíl a pokud je náležitě respektováno legitimní očekávání dotčených osob, tj. je třeba ověřit, zda se dotčená osoba (žalobkyně) mohla jednoznačně seznámit se svými právy a povinnostmi a postupovat podle toho. Žalobce uzavřel, že v souzené věci je vždy splněna podmínka první (tj. že žalobce mohl mít povědomí o tom, že probíhá šetření o případném obcházení nařízení č. 91/2009). Nebyl však schopen objektivně seznat obsah hrožících povinností, protože nemohlo být respektováno legitimní očekávání žalobce. Žalobce proto navrhl, aby soud předložil předběžnou otázku, zda je možná zpětná aplikace nařízení za situace, kdy možný budoucí rozsah povinností vyplývajících z tohoto nařízení není předem stanoven.

Žalovaný při jednání soudu rovněž upozornil na to, že k problematice retroaktivity a principu legitimního očekávání existuje řada rozsudků ESD, přičemž je zjevné, že o tento případ v dané věci nejde. Dále žalovaný uvedl, že pokud jde o rozsah budoucích povinností, ten byl zřejmý z nařízení č. 91/2009, na které se nařízení č. 966/2010 a prováděcí nařízení odkazovalo. Podstatná je vždy příslušná podpoložka kombinované nomenklatury (TARIC kod), do níž bylo zboží zařazeno. Žalovaný zdůraznil, že pokud by snad byl vydán předpis retroaktivní, nebyl vydán náhle a neočekávaně. Naopak pro žalobce obeznámeného s problematikou šlo o situaci předvídatelnou, a to s ohledem na opatrnost, kterou od podnikatele při jeho hospodářské činnosti lez očekávat.

Krajský soud v Praze poté, co ověřil, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s. ř. s.) a je přípustná, přezkoumal v žalobou vymezeném rozsahu napadené rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Základní právní rámec úpravy týkající se ochrany před dumpingovým dovozem je obsažen v základním nařízení Rady ES č. 1225/2009. Toto stanovuje několik možných způsobů ochrany členských států před dumpingovým dovozem zboží. Ve fázi provádění šetření může být uloženo prozatímní clo nebo mohou být přijaty dobrovolné závazky od jednotlivých vývozců. V případě potvrzení existence dumpingového dovozu je Radou stanoveno konečné antidumpingové clo.

Obcházení platných antidumpingových opatření je upraveno v článku 13 základního nařízení. Šetření obcházení se zahajuje z podnětu Komise nebo na žádost členského státu nebo jiné zúčastněné strany. V článku 13 odst. 3 se uvádí, že „[z]ahájení se provede nařízením Komise přijatým po konzultaci s poradním výborem, ve kterém lze dát současně pokyn celním orgánům, aby evidovaly dovoz [...] nebo aby vyžadovaly složení jistoty“. Z článku 14 základního nařízení vyplývá, že celní orgány jsou na základě výzvy Komise povinny přijmout „vhodná opatření k zavedení celní evidence dovozu, aby následně mohla být vůči dováženým výrobkům zavedena opatření ode dne celní evidence. Celní evidence se zavádí nařízením, které blíže určí účel opatření a případně odhad částky možného budoucího celního dluhu. Dovoz nesmí být celně evidován po dobu delší než devět měsíců.“

Jestliže Komise na základě šetření dospěje k závěru, že působnost stávajících antidumpingových opatření musí být rozšířena, podá na základě čl. 13 odst. 3 základního nařízení návrh Radě. Pokud Rada nerozhodne prostou většinou o odmítnutí tohoto návrhu ve lhůtě jednoho měsíce od jeho podání, je návrh Radou přijat. „Rozšíření působnosti nabývá účinku dnem, kdy byla stanovena povinnost vést celní evidenci [...] nebo od kterého je vyžadováno složení jistoty.“

Z uvedených ustanovení vyplývá, že je-li rozšířena působnost nařízení z důvodu obcházení tohoto nařízení a zároveň byla Komisí zavedena celní evidence, k rozšíření působnosti antidumpingového cla dochází *ex tunc*, tedy od doby vedení celní evidence.

V souzené věci je relevantní, že Komise zahájila dne 9. 11. 2007 šetření týkající se některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli pocházejících z Čínské lidové republiky. Zahájení šetření Komise řádně oznámila v Úředním věstníku Evropské unie. V průběhu šetření nebyla uložena žádná prozatímní opatření. O uložení konečného antidumpingového cla rozhodla Rada dne 26. 1. 2009 nařízením Rady ES č. 91/2009 o uložení konečného antidumpingového cla na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli pocházejících z Čínské lidové republiky (dále jen „nařízení č. 91/2009“).

V souladu s čl. 13 odst. 3 základního nařízení vydala Komise dne 27. 10. 2010 nařízení č. 966/2010 a tím zahájila šetření možného obcházení antidumpingových opatření uložených nařízením č. 91/2009, a to na základě důkazů, že dochází k obcházení antidumpingových opatření, a to formou překládky v Malajsii. Komise současně zavázala celní orgány k evidenci těchto dovozů. Nařízení o zahájení šetření vstoupilo v platnost dne 29. 10. 2010.

Komise v bodu 18 preambule nařízení č. 966/2010 uvedla, že celní evidence dovozu výrobku, který je předmětem šetření, byla zavedena z toho důvodu, aby „*bylo zajištěno, že pokud bude šetřením zjištěno obcházení, mohou být antidumpingová cla v příslušné výši vybrána zpětně ode dne zavedení celní evidence dovozu tohoto výrobku zasílaného z Malajsie*“.

Dne 18. 7. 2011 Rada přijala nařízení č. 723/2011, v němž konstatovala, že důkazy, jež měla Komise k dispozici, prokázaly, že po uložení antidumpingového cla v nařízení č. 91/2009 došlo k obcházení těchto opatření změnou obchodních toků týkajících se vývozu z Čínské lidové republiky a Malajsie do Evropské unie.

V bodu 48 preambule nařízení č. 723/2011 Rada uvedla, že „*[v] souladu s čl. 13 odst. 3 a čl. 14 odst. 5 základního nařízení, které stanoví, že by se každé rozšířené opatření mělo vztahovat na dovoz výrobků, které vstoupily do Unie na základě celní evidence zavedené zahajovacím nařízením, by měla být z těchto evidovaných případů dovozu některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli zasílaných z Malajsie vybrána cla*“. Antidumpingové clo vyplývající z nařízení č. 91/2009 se tedy vztahuje na skupinu výrobků z Malajsie, které vstoupily do Evropské unie na základě celní evidence zavedené zahajovacím nařízením platným od 29. 10. 2010.

Ze shora uvedeného je zjevné, že žalobce se svojí námitkou tvrdící nemožnost zpětného doměření antidumpingového cla nemůže uspět, neboť v dané věci nejde o ukládání povinností se zpětnou účinností, tedy nepřipustnou pravou retroaktivitu. Rozhodujícím datem je totiž den 29. 10. 2010, tj. den, kdy bylo zahájeno šetření na základě nařízení č. 966/2010, a skutečnost, že dovezené výrobky byly celně evidovány. Samotné rozšíření konečného antidumpingového cla i na dovozy z Malajsie, k němuž došlo prováděcím nařízením účinným dnem 28. 7. 2011, je v dané věci právně irrelevantní. Po skutkové stránce přitom věc není sporná. Předmětné zboží bylo do celního režimu volného oběhu propuštěno v prvním případě dne 3. 11. 2010, dále dne 11. 11. 2010, dne 22. 12. 2010 a dne 5. 1. 2011, a to vždy na základě celního prohlášení žalobce, tedy ve všech případech po rozhodném datu. Proto lze uzavřít, že celní orgány, pokud provedly celní evidenci zboží a následně doměřily antidumpingové clo, postupovaly plně v souladu jednotlivými nařízeními Rady ES. Jejich postup je pak souladný i s požadavky judikatury EDS na případné zpětné působení právního předpisu, ať již jde o judikaturu, které se u jednání soudu dovolával žalobce, nebo judikaturu, kterou uváděl žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí (rozsudek ESD C-98/78, *Racke*), či judikaturu

další (*Crispoltoni*, C - 368/89; *Meridionale Industria Salumi a další* (212/80 až 217/80); *GruSa Fleisch* (C-34/92); *Falck a Acciaierie di Bolzano v. Komise* (C-74/00 P a C-75/00 P).

V dané věci ze znění, účelu nebo struktury jednotlivých ustanovení nařízení, jak byly citovány shora, jasně vyplývá, že jim musí být přičítán „zpětný účinek“. Bez něho by se antidumpingová ochrana ve značném rozsahu mýjela účinkem. Nutno však poznamenat, že nejde o zpětný účinek v úplně v pravém slova smyslu, neboť v tomto případě je již předem znám okamžik, který je rozhodující z hlediska případného uložení budoucí povinnosti (doměření antidumpingového cla), přičemž antidumpingové clo je ukládáno až na dovozy zboží uskutečněné po tomto datu. Proto ani nelze dost dobře argumentovat tím, že takový postup je v rozporu se zásadou právní jistoty a zásadou legitimního očekávání, neboť adresátům příslušných norem jsou od tohoto okamžiku veškeré možné budoucí povinnosti zcela předvídatelné. Nutno poznamenat, že provádění nařízení žádné vlastní (nové) sazby antidumpingového cla neobsahuje, pouze rozšiřuje dopad nařízení č. 91/2009, které se původně vztahovalo pouze na zboží pocházející z Číny, i na zboží zasílané z Malajsie. Jde rovněž stále typově o totéž zboží (spojovací prostředky ze železa nebo oceli řazených příslušných podpoložek celního sazebníku).

Tyto závěry jsou rovněž podpořeny nedávnou judikaturou ESD, konkrétně rozhodnutím o předběžné otázce ve věci C-667/11, *Paltrade EOOD*, předložené bulharským Správním soudem ve Varně dne 27. 11. 2011. Tamní soud se dotázal:

- 1) Je na základě použití čl. 1 nařízení č. 723/2011 přípustný výběr antidumpingového cla se zpětnou účinností, aniž by byla provedena celní evidence - kromě celní evidence jednotného správního dokladu v systému BIMIS - se zápisem doplňkového kódu TARIC, který je uveden v čl. 1 nařízení č. 91/2009?
- 2) Jaká výše je - při provádění nařízení č. 723/2011 - příslušnou výší (antidumpingového cla) pro zpětný výběr antidumpingového cla ve smyslu 18 bodu odůvodnění nařízení č. 966/2010?

V dané věci společnost Paltrade předložila dne 31. 1. 2011 celní prohlášení prostřednictvím jednotného správního dokladu, na základě kterého bylo do celního režimu spotřeby i volného oběhu propuštěno zboží, které bylo zasláno z Malajsie a patřilo mezi výrobky podléhající antidumpingovému clu. Clo i daň z přidané hodnoty byly zaúčtovány ke dni 31. 1. 2011, tedy před tím, než bylo antidumpingové clo s konečnou platností rozšířeno na dovoz tohoto zboží. Ačkoliv se tento případ primárně týkal otázky, zda různé způsoby celní evidence mohou mít vliv na výběr antidumpingového cla, vyplývají z tohoto rozhodnutí neméně důležité závěry i pro problematiku retroaktivity antidumpingových cel.

Komise se ve svém vyjádření k případu uvedla, že „*nařízení rozšíření [cla] od data začátku vedení celní evidence není na újmu právní jistoty dovozců a jejich legitimního očekávání. Samotné šetření možného obcházení má dovozce připravit na negativní důsledky v případě prokázání obcházení.*“

ESD ve svém rozhodnutí ze dne 6. 6. 2013 v bodu 26 a 28 odůvodnění konstatoval, že z čl. 13 odst. 3 základního nařízení vyplývá, že v případě existence obcházení se působnost již uložených konečných opatření rozšiřuje dnem, kdy byla stanovena povinnost vést celní evidenci podle čl. 14 odst. 5 základního nařízení. ESD dále zdůraznil, „*že podle účelu a systematiky základního nařízení, zejména jeho bodu 19 odůvodnění a článku 13, je jediným cílem nařízení o rozšíření antidumpingového cla zajistit, aby bylo toto nařízení účinné, a zabránit tomu, aby bylo obcházeno. Opatření, kterým se rozšiřuje konečné antidumpingové clo, je tudíž pouze doplněním původního aktu, kterým se ukládá toto clo, které chrání účinné uplatňování konečných opatření.*“

ESD dospěl následně v bodu 29 odůvodnění k závěru, že „povinnost vést celní evidenci dotyčných dovozů ve specifickém rámci případu obcházení usiluje o účinnost rozšířených konečných opatření tím, že umožňuje zpětné uložení cel, tak aby bylo zabráněno tomu, že konečná opatření, jež se mají uplatnit, budou zbavena užitečného účinku. Vzhledem k tomu, že Komise vyzvala příslušné vnitrostátní orgány, aby přijaly vhodná opatření k zavedení celní evidence dotyčných dovozů za účelem zajištění zpětného výběru rozšířených antidumpingových cel, musí uvedené orgány tuto povinnost splnit.“

Dále ESD konstatoval, že celní evidence vedená bulharskými celními orgány splňovala požadavky čl. 14 odst. 5 základního nařízení, a to zejména s ohledem na skutečnost, že základní nařízení ani nařízení č. 966/2010 neobsahují žádná upřesnění podmínek, za kterých musí členské státy vést celní evidenci (bod 32 odůvodnění). „[J]e věci těchto států, jak na základě těchto nařízení vymezí způsoby vedení evidence, aby byl řádně zajištěn zpětný výběr rozšířených antidumpingových cel a aby bylo dosaženo cíle tohoto nařízení.“

Jelikož soud dospěl k závěru, že z hlediska uložení antidumpingového cla je rozhodné zahájení šetření na základě nařízení č. 966/2010, a skutečnost, že dovezené výrobky byly od data zahájení šetření (po dobu 9 měsíců) celně evidovány, a že opatření, kterým se rozšiřuje konečné antidumpingové clo [prováděcím nařízením Rady (EU) č. 723/2011], je pouze doplněním původních aktů (nařízení č. 966/2010 a nařízení 91/2009) a neukládá se jím nová povinnost v pravém slova smyslu a nejde tedy o případ pravé retroaktivity, nezabýval se již námitkami týkajícími se hierarchie druhů pramenů práva a přednosti ústavního principu zákazu (tzv. pravé) retroaktivity před nařízeními orgánů Evropské unie. Soud též nedospěl k závěru, že by v dané věci bylo zapotřebí pokládat předběžnou otázku.

Žalobce se svými námitkami neuspěl a jiný důvod, pro který by bylo z moci úřední třeba vyhovět žalobě, soud neshledal. Žalobu proto zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovaný, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 13. března 2014

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost:
Božena Kouřimová